

Α ΤΩ, ΑΡΕΙΩ, ΠΑΓΩ,
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Βαθμός Ασφαλείας:

Βαθμός Προτεραιότητας:

Αριθ. Πρωτ. Γνωμ. 19

Εν Αθήναις τῆ 12 Νοεμβρίου 1973

Π ο ῶ ς

Τό Υπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Γ. Δ. Δ. Δ.

Δ/νσιν Δ/σεως

Τμήμα Α3

Ε ν τ α ὺ θ α

Ἐπί τοῦ τεθέντος μοι, διά τοῦ ὑπ'ἀριθ. 98383 ἐ.ἔ. ὑμετέρου ἐγγράφου ἐρωτήματος, ἐάν ἐπανέκτησε τήν ιδιότητα τοῦ δικηγόρου ὁ ἐκπεσών ταύτης συνεπείᾳ καταδίκης εἰς κάθειρξιν μετά τοῦ Π.Δ. 168/1973, δι'οὔ ἡμνηστεύθη τό, δι' ἧ καταδίκη, ἔγκλημα καί ἐν καταφατικῇ περ πτώσει ἐάν ἀπαιτῆται ἔκδοσις Π.Δ., ἔχω τήν τιμήν νά γνωρίσω ὑμῖν τά κάτωθι:

I. Διά τοῦ ἄρθρου 80 παρ. I τοῦ διά τοῦ ν. 3026/1954 κυρωθέντος " κώδικος τῶν δικηγόρων" δρίζεται ἔτι ἀποβάλλει αὐτοδικαίως τήν ιδιότητα τοῦ δικηγόρου ὁ παρ'ᾧ συντρέχει περιπτώσις ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 26 παρ. I συνεπαγομένη ἀδυναμία διορισμοῦ, διά δέ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως δρίζεται ὅτι δέν

δύναται νά διορισθῆ δικηγόρος ὁ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἰ-
σόβιον ἢ πρόσκαιρον κάθειρξιν καί ἐάν ἔτι ἀποκατασταθῆ ἢ χο-
ρηγηθῆ αὐτῷ χάρις μετ' ἄρσεως τῶν συνεπειῶν.

Τό Π.Δ. 168/1973, δι' οὗ ἡμιηστεύθησαν τά ἐν ἄρθρῳ 1 αὐ-
τοῦ ἐγκλήματα, ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 2 ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ χορηγηθεῖσα
ἀμνηστία δέν περιλαμβάνει τά σχετιζόμενα μέ τά ἀμνηστευόμενα
ἐγκλήματα πειθαρχικά παραπτώματα τῶν στρατιωτικῶν καί τῶν ἐν
γένει δημοσίων ὑπαλλήλων οὐδ' ἐπηρεάζει τήν ἐφαρμογῆν τῶν διατά-
ξεων, αἵτινες ρυθμίζουσιν τήν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διοικητικήν θέσιν
αὐτῶν.

II. Διά τῆς ἀμνηστίας ἐξαλείφεται τό ἀξιόποινον τῆς πράξεως
καί αἱ ἐξ αὐτοῦ συνέπειαι. Ἐάν ἐξαλείφεται καί ἡ ἐξ αὐτοῦ
πειθαρχική εὐθύνη εἶναι ζήτημα δι' ὃ ὑπάρχει διχογνωμία. Κρατοῦ-
σα εἶναι ἡ ἀποφατική γνώμη, ἣν ἐδέξατο καί τό Συμβούλιον τῆς Ἐ-
πικρατείας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 173/1936 ἀποφάσεως. Ἀντίθετον γνώ-
μην διετύπωσε παρ' ἡμῶν ὁ Ν.Ν. Σαρίπολος εἰς τό Σύστημα Συνταγ-
ματικοῦ δικαίου τόμος Β, σ. 556, 557, ἐν ᾧ ὁ *Guinea* (*Traité de droit
penal guinéen* II n° 760) διακρίνει τήν αὐτοδικαίως ἐκ τοῦ νόμου ἐπελ-
θοῦσαν πειθαρχικήν ποινήν ἀπό τήν δι' ἀποφάσεως πειθαρχικοῦ ὀρ-
γάνου ἐπιβληθεῖσαν, ἀποφαινόμενος καταφατικῶς εἰς τήν πρώτην
περίπτωσιν καί ἀποφατικῶς εἰς τήν δευτέραν, λόγῳ ἀνεξαρτησίας
τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας ἀπό τήν ποινικήν τοιαύτην. Ὡς
ἐπί τό πολύ ὁ νόμος ἡ ἢ περί ἀμνηστίας πράξις ὁρίζουν περί τού-
του. Οὕτω ὁ ν. 1811/1951 "περί κώδικος καταστάσεως δημοσίων
διοικητικῶν ὑπαλλήλων" (ἄρ. 18 τερ. 3, 135, 178), τό ν.δ. 962/
1971 "περί δικαστικῶν λειτουργῶν" (ἄρθρ. 10 παρ. 1), τό ν.δ.
1025/1971 "περί κώδικος καταστάσεως δικαστικῶν ὑπαλλήλων"
(ἄρθρ. 5 παρ. 1, 101, 142), τό ν.δ. 1393/1973 "περί κώδικος
συμβολαιογράφων" (ἄρθρ. 37 παρ. 1, 89) προβλέπουν ὅτι ἡ ἀμνη-

στία δέν ἐπηρεάζει τήν πρός ἐιορισμόν ἀνικανότητα, τήν ἐπελθοῦσαν συνεπείᾳ τῆς καταδίκης ἔκπτωσιν, τό πειθαρχικόν παράπτωμα. Ὁ κῶδιξ ὅμως περί δικηγόρων ὀρίζει τοῦτο μόνον διά τήν χάριν μετ' ἄρσεως τῶν συνεπειῶν καί τήν ἰποκατάστασιν, οὐχί δέ καί διά τήν ἀμνηστίαν.

Ἐτέρωθεν εἰς τήν ὡς εἴρηται διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Π.Δ. 168/1973 δέν περιλαμβάνονται οἱ δικηγόροι, καίτοι οὗτοι δι' ἄρθρου I τοῦ κώδικος τῶν δικηγόρων χαρακτηρίζονται ὡς ἄμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, διότι αὕτη ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐμμίσθους δημοσίους ὑπαλλήλους, ὅπερ καθίσταται σαφές ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ μνείας τῆς " ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διοικητικῆς θέσεως " κτύων.

III. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω ἔχω τήν γνώμην ὅτι ἡ διά τοῦ Π.Δ. 168/1973 χορηγηθεῖσα ἀμνηστία εἰς τό ἔγκλημα, δι' ὃ κατεδικάσθη ὁ περὶ οὗ τό ἐρώτημα Ὑμῶν δικηγόρος, ἐξήλειψε τήν συνεπείᾳ τῆς καταδίκης αὐτοδικαίως ἐπελθοῦσαν ἔκπτωσιν αὐτοῦ ἀπό τῆς ιδιότητος τοῦ δικηγόρου.

IV. Τά ἀποτελέσματα τῆς ἀμνηστίας ἐπέρχονται ἀναδρομικῶς (οὕτω *Vielbel - Maguol: Cours de droit pénal, ed. 7me no 597 bis, Γεωργοπούλου: χάρις καί ἀμνηστία σελ. 69, Γν. Εἰσ. ΑΠ 51/1949*) ἐπομένως ὁ ὡς εἴρηται δικηγόρος μετὰ τήν ἀμνηστίαν ἐπανέκτησε τήν ιδιότητά του ταύτην. Ὡς ὅμως διά τήν ἔκπτωσιν ἀπό τῆς ιδιότητος τοῦ δικηγόρου ἐξεδόθη, συμφώνως πρός τό ἄρθρ. 80 παρ. 3 τοῦ κώδικος τῶν δικηγόρων, Δ/γμα βεβαιωτικόν ταύτης, καί διά τήν ἀνάκτησιν ταύτης θά πρέπει νά ἐκδοθῇ Δ/γμα ἀνακαλοῦν ἐκεῖνο.-

Μετά τιμῆς

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς

(Στ. Τούσας)